

Sự Hy Sinh Thầm Lặng

Lộc Dương

Vừa rồi, bà tân Bộ trưởng Y Tế Đào Hồng Lan có phát động cuộc thi viết về “sự hy sinh thầm lặng” của ngành. Giải thưởng cũng ngon lắm. Trong số các bài viết gửi về, có bài của một em học sinh lớp Sáu ở TP/HCM viết như sau đây:

Người ta cứ bảo bác sĩ, y tá hay lãnh đạo ngành y tế là những chiến sĩ thầm lặng, em thấy không đúng. Thử không có phong bì hay tiền đặt cọc trước cho các bệnh viên coi người bệnh có được bác sĩ cứu chữa hay chỉ nằm ngoài hành lang húyt gió cho đỡ đau. Người bị mổ xẻ thử không bồi dưỡng y tá coi, nó thay băng mạnh tay, đau kêu trời không thấu.... Cho nên em chỉ thấy những người bệnh nhân như mẹ em mới xứng đáng là “hy sinh thầm lặng”.

Mẹ em là một cô giáo, ở trong trường thì được chính phủ ca tụng là kỹ sư tâm hồn, nhưng lúc mẹ em bị bước cổ phải đi bệnh viện thì không khác gì một con chuột đang bị cả hệ thống y tế xúm vô hành hạ. Mẹ em phải dậy sớm đi vô bệnh viện lúc 3 giờ rưỡi sáng để lấy số thứ tự. Ba em nằm trên giường cần nhân “bà đi ăn trộm hả?”. Lấy số xong, mẹ em ngồi chờ hoài gần tới trưa cũng không thấy đọc tên, có mấy người ngủ gục cạnh mẹ em mở mắt ra nói

- Không có người quen, không có tiền khám dịch vụ thì xác định là ngủ một giấc đi cho khoẻ chị ơi...

Tới hồi nghe đọc tên, mẹ em mừng quýnh, chạy lại ô cửa sổ. Cô y tá sau khi điền tên tuổi, lý do khám bệnh xong, nói với mẹ em

- Đóng viện phí rồi tới phòng khám số 6

Mẹ em hỏi

- Phòng số 6 ở đâu chị ?

Cô y tá gất gông:

- Đi ra ngoài mà hỏi.

Mẹ em chạy hỏi lung tung mấy bà điều dưỡng, không ai chỉ, ai cũng bận rộn. May quá có ông bảo vệ vừa ho sù sụ vừa tận tình chỉ cho mẹ em.

Tại đây, sau khi chờ mòn mỏi thêm một tiếng nữa, mẹ em được vô gặp bác sĩ. Bác sĩ hỏi

- Bệnh sao?

- Mẹ em đang trình bày thì bác sĩ vừa ghi toa vừa nói:

- Đi chụp hình.

Mẹ em cầm toa thuốc lên hỏi:

- Thưa bác sĩ, mấy thuốc này uống trị bệnh gì?

Bác sĩ nói cộc lốc:

- Cứ đi mua đi! Hỏi hoài. Chưa chụp X quang sao biết bệnh gì. Chụp xong mang phim trở lại đây.

Mẹ em dẫn em ra ngoài, im lặng đi như một xác chết. Em hỏi mẹ:

- Sao mình chờ hết buổi sáng mà chỉ được gặp bác sĩ không tới 3 phút vậy mẹ?

Mẹ thở dài:

- Ở đây, bác sĩ là chủ tịch nước. Con đói chưa, ra mẹ mua xôi con ăn rồi mình ghé quầy thuốc tây mua thuốc cho mẹ luôn.

- Mẹ không đi chụp phim hả mẹ.

- Không kịp chiều nay đâu con ơi, người ta xếp hàng dài thế kia, để mai mẹ sẽ xin nghỉ dạy một ngày nữa đi chụp.

Tại quầy bán thuốc tây, cũng lại cảnh xếp hàng và chen lấn. Nhiều người ngồi luôn xuống đất cho đỡ mỏi chân. Em cũng ngồi nhưng mẹ em thì không. Chắc mẹ vẫn nghĩ mẹ là cô giáo chứ không phải con chuột. Một hồi sau mẹ cũng mua được một loại thuốc, còn hai loại khác thẻ Bảo Hiểm Y Tế của mẹ không cho mua, phải về nhà tìm mua ở các tiệm thuốc tư nhân. Mẹ ngập ngừng hỏi:

- Thưa chị, thuốc này uống ra sao, ngày mấy lần?

- Bà bán thuốc trả lời:

- Ai rảnh đâu mà trả lời, vô kiếm bác sĩ mà hỏi.

Mẹ thất vọng, im lặng đi ra, tay cầm mấy vỉ thuốc không biết phải uống như thế nào. May quá, lại cái ông bảo vệ ho lao hồi nãy chỉ cho mẹ cách uống. Ngày hai lần, lần một viên, uống sau khi ăn.

Ngồi trên xe buýt về nhà, em thấy suốt ngày hôm nay khủng khiếp quá. Bệnh viện đông như kiến. Lê lết chờ chực để được khám qua loa. Mùi mồ hôi, mùi mấy người bệnh khiến em cũng muốn bệnh theo luôn. Vậy mà mẹ em vẫn im lặng chịu đựng. Có người kia bị móc túi hết tiền khóc lóc thảm thiết, mẹ em lẳng lặng lấy ra mấy ngàn cho, không nói một câu. Mẹ chỉ đỏ quạu khi về tới nhà thấy ba em nằm say xỉn, ói tùm lum. Vừa dọn đồng ói, mẹ vừa hỏi ba muốn ăn gì mẹ mua. Hỏi gì ba cũng nói không. Tức quá mẹ la lên: "*vậy ông muốn ăn cái quần què gì thì nói đi*". Lúc đó ba mới nói muốn ăn bánh mì chả lụa.

Nhìn theo bóng dáng mẹ chạy đi mua bánh mì, em thấy thương sự hy sinh thầm lặng của mẹ vô cùng, cho nên em viết bài dự thi này. Mong bà Bộ trưởng cho em được giải để em đưa hết tiền lãnh thưởng cho mẹ em trị bệnh bướu cổ. Chứ bệnh viện kiểu này, không có tiền thì chắc mẹ em chỉ có nước chờ chết hoặc về uống thuốc nam cầm cự qua ngày.

Kính chúc bà Bộ trưởng dồi dào sức khỏe, ngồi ghế được lâu, suy nghĩ được gì giúp ích cho dân nghèo lỡ bị bệnh hoạn, chứ đừng như ông Bộ trưởng trước, mới ngồi chưa nóng đít đã tham nhũng, phải vô khám ngồi bóc lịch mà nước mắt ông cá sấu cứ rưng rưng.

Lộc Dương